

MIRAN RUSTJA

*Enoglasni
očetov molk*

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Vrhovi morja v očetovih očeh

Ne jemlji slovo preden breze zaspijo,
ne hodi odtod preden češnje cvetijo,
povej mi, če stran se obrne mladostni vihar,
ne zapusti me oče, ne odidi nikdar.

Kakor pajčolan sva oblekla in pletla mladosti,
zrla v dneve, tiho žarela v brhke radosti,
tu sva spoznala, kje priti je v raj,
a ko odide obraz, ne pride nazaj.

Ne bodem ti rekel naj bode slovo,
živel bom besedo in pojdem za njo,
za tisto sredico, ki otroka drži,
nikdar ne slavil bom, da tebe pač ni.

V zelenje odeta sva hodila bregove,
sva v zemlji prgišča iskala grobove,
a meni otroku na obrazu bil smeh,
ko stopal za tabo sem po lepih poteh.

Biti oče naj bode, da sem kakor ti,
dobrote zalagal bom že, ko se zdani,
v dneve, noči, bom ljubezni odmeval,
po tvoji se doti v večer bom zadremal.

Zatorej ti hvala, še preden zaspiš,
naj v srcu te nosim, oče, Ti, ki mene kališ.

Otrokovi nauki

Otrok moj, ti si me naučil biti oče. Na tak način, otrok-oče, postavlja človek s svojimi dejanji vrednosti Bogu. Človek-otrok, Bog-Oče. Vrednost našega Boga je torej paralela z vrednostjo naših dejanj. V tem vidim bistvo, da ne moremo kritizirati Boga, če nekaj ni po naši volji, ker je naša volja v takšnem, disonančnem, nekakšno udejanjanje volje mimo le te. Tu se zastavi vprašanje zakaj se torej zahvaliti Bogu, če pa je nekaj po naši volji. Ob takšnem se zahvalimo tistemu sožitju, ki nas drži v harmoniji z dimenzijo, ki nas v zavestnem presega. To je milost in za milost smo si izbrali Boga, Bog pa nam milost daje in to je sožitje življenja z rojstvom, ki je Stvarstvo.

Strah v človeku je le odmik od tistega, kar je zagotovo. Zagotovo pa sta rojstvo in smrt. Med enim in drugim je pohodno življenje, s katerim soglašamo ali pa ne. Soglasje imenujmo karkoli, velja pa zaupati vrednostim iz zgodovine, ki nam Boga predstavlja kot tisto, ki je soglasno nad vsem in v vsem. Enako velja za »satana«, ki predstavlja zlo. Oboje je človek v enem in oba, tako satan kakor Bog, postavljata človekove odločitve na preizkušnjo. Človek je v velikem nemočen in odvisen od lastne nemoči pada v objeme Boga ali kremplje satana. Moč človeka je standard, ki obstaja le, če jo zmremo izznojiti v pravem. Brutalna moč, ki nima nič opraviti z dostojanstvom, je le velika snežna kepa sredi vročega poletja. To je tista krhkost, ki dela šibkosti vsepovsod. Prava moč pa ima toliko plemenitega, da

je že izbirčna in se posveča njim, ki jo hranijo skozi vrednosti. Milost!?

Milosten biti, pomeni biti poln tiste tihe radosti, ki prihaja iz davnine in prihodnosti daje sleherni trenutek sedanjega časa, ki vre proti večeru novega jutra. Milost je danost in danost je rodbinska pridelanost. Enako je z vsem ostalim. Vsi časi našega časa so nikoli končani in od vedno. Začetek vsakega novega življenja je le nadaljevanje starega, ker si Bog ne privoščiči improvizacij. Kar je naredil, to se ne popravlja. Kajti vsak poseg bi predstavljal odmik od prvinskega in s tem zrušitev celotnega sistema galaksije. Sesuli bi se v nič. Ker pa nič v stvarstvu ne obstaja, je božje delo najpopolnejše in edino.

Ker torej Bog ne popravlja, ker je vse prav, popravljamo mi ljudje naša početja, ker dnevno z našim odstopamo od narejenega po meri. Zaradi božje popolnosti in človeške popolnosti v le nezavednem in ne v zavednem, kar naj bi bila človeška nepopolnost, doživljamo odstopajoče zmede. Zato se ljudje iščemo tako v srečnem kakor malo manj srečnem.

Nezanemarljivo pa je dejstvo, da smo ljudje socialna bitja in v tem se izpolnjujemo. Kakor je socialno prav vse. Tako živali, kakor rastline in socialna je kemija, fizika, matematika, biologija in vse znanosti ter umetnosti tega sveta. Prav v individualnem smo socialni, zato ustvarjanja in poustvarjanja, zato dela in sodbe o delih.

Brez mene in tebe ni naju in brez naju ni mene, kakor tebe ne.

Življenje v skupnosti je torej ocean vode, po katerem vozijo ladje življenja. Naše življenje so valovi in so mirno morje, v katerem plava vsak najmanjši del neke celote. Le vsi ljudje skupaj smo tisti del, ki kot individuum tvori pogojni del, da stvarstvo je. Zato, ker je! Vzrok in posledica bivanja nista dve strani, pač pa ena sama v vsem. Vse pa je res samo eno.

je obličje. Dokaz za to je naše življenje in vse, kar v življenju živimo in doživljamo. Smo spoznanje, ki seže od rojstva do smrti. Po smrti je resnica, kakor smo resnica že izpred rojstva. Življenje je nekakšno spoznanje resnice. Spoznanje, o človeku danih možnosti. Nad Jaz ve, koliko nam pripada, da sistem obstoji. Da preživi človek tuzemeljsko življenje, mora sprejeti točno to, kar ima, kar nam je določeno. Naše upiranje določenim počutjem je uravnavanje procesa. Enako je s strinjanjem, čeprav ga je v življenju manj, kakor nestrinjanja. Kajti nestrinjanje je saniranje sprotnih odmikov od določenega.

Trgatev, 1945

Enoglasni očetov molk

Oče razumi, vse je drugače in je kot takrat,
ko sem lehe sejal,
v nje seme sem v zemljo s srcem potikal,
zvečer pa domov sem trudno privekal.

Danes ne morem priti k tebi,
ne morem ti reči zbogom
in ne želim ti povedati, da res ne zmorem.
Vse je nenadno iznenada,
je kakor grozeči plaz.
Vse je čudno in hitro beži,
zahaja s soncem v daljave čeri.

Nerodno mi je te prizadeti, da sem še dovolj mlad,
a pripravljen vetrno pospraviti tisto kolibo,
ki naju je še davi zarana dvigovala iz slamnice
in nama kazala izhod v prostranstva ognjemetnih del.

Da!
Pripravljen sem na podobne perjanice kakor ti,
na tista ležišča, ki se poslavlajo.
Moja ramena so se upognila
in moje noge se že upirajo mladosti.
Le zreli um me je zasnil,
da lahko spregovorim v imenu nekih drugih, dostojanstvenih
resnic.
Toliko manj časa sem svetu pobral,
veliko manj kakor ti,
a v onostranstvo se ozirava iz neposredne bližine.

Vsak v svojem kotu istega prostora
 in vsak v svojem prostoru sorodstvenega življenja.
 In da bova odšla.
 Kam, oče?
 Ti veš.
 Si že pregledal temačne prostore,
 v katerih dremljejo naši spomini?
 Jaz, jaz sem še včeraj v Lazu za vasjo postavljajl speče spomenike
 misleč in tiho upajoč, a ne zavedajoč se, da odhajamo.
 Postavljajl sem draguljarno z življenji,
 kjer se bomo prodajali po visokih in nepreglednih cenah.
 Pa sem davi zgodaj zjutraj zaslišal glas.
 Si bil to ti?
 Slišal sem glas, ki me je ogovarjal, da draguljarno jemlje ujma.
 Tista prava ujma.
 Takšna, ki je navadno in splošno dnevno ne ugledamo.
 Oče, ali spiš ali me morda le čakaš?
 Čakaš, da pridem in ti stisnem pozdrav v nekakšno slovo.
 Svojega sina sem davi klical, da bi ga razveselil.
 Povedal bi mu, da smo nekaj kupili.
 Popoldan je že, pa se mi še ni oglasil.
 Hčerka je odšla daleč
 in nič ne vem kam,
 niti ne, kako bije svoj trud.
 Žalosten sprašujem svoje dušno telo,
 če je dovolj srečna in če zazna jo vsaj moj upajoči nekdo.
 Le žena me tolaži s svojo prisotnostjo.
 Utrujena je, a dovolj sveža.
 Kakor potok je, ki me žejnega hladi,
 mene čakajočega in nepotešenega.
 In nič ne slutim, da bo morda jutri boljše,
 ali, da bom pojutrišnjem zaskovikal včerajšnjemu dnevnu misleč,
 da je že vse posajeno in čakam le zanesljive in trdnejše žetve.

Mati vsako jutro od rane ure beži iz Drage v Log,
 iz Loga v Laz pa v Potok,
 beži kakor skrbna mravlja
 in poizkuša postoriti vse hrabrosti,
 ki so zatečene in razbolele od poznega dne.
 Misli in se zavaja,
 da bo s tresočo roko očistila življenja plevela,
 tiste gnide, ki zajeda stegna čustvenih izrastkov.
 Nihče se ne more več upirati tistim nepotešenostim,
 ki nas priklanjajo na vprego,
 tisto konjevprego, ki ne zmore izpeljati.
 Pretežko je.
 Trave so nas prerasle
 in kosci se spopadajo z dnevom nepokošenih namenov.
 Tudi noč ni potrebno mirna,
 da bi odspali tri neuslišane prošnje.
 Slišane, neposlušne in pohotno zatemnjene.
 Kakšen krč harmoničnih življenj.
 Nič po redu in vse na nepojasnjen način.
 Na način reda, ki ne zmore ustoličiti zvestega miru.
 Celo nereda ni, kajti preveč je prošenj,
 ki sproti dobivajo odveze.
 Za njene in naše grehe, za kesanja,
 kesanja, ki nimajo v prednosti ničesar, kar bi kdo zakrivil.
 Zato je tako mrko in ne more biti sanjsko drugače.
 Ker drugače bi odstopalo od prvinskosti
 in niti sosedje ne bi pristali na tako različno bivanjskost.
 Tako mora in bo prišel tisti dan,
 ki obrne obrise upanja
 in ga usposobi do takšnega značaja,
 da postanemo trenutek nekega strašansko dolgega seznama.

Skupaj s sestro Vlasto, 1960

Natančno stanje

Človeštvo se med vsem sooča tudi z zdravjem in z boleznijo. Eno in drugo je določeno s tem, da bolezen pomeni odstopanje od uglašene stvarnosti, oziroma pomeni upor nekemu trenutnemu, prehodnemu stanju. Bolečine so klic na pomoč in prošnje organizma, da bi se stvari zopet vrnilo v položaj, kjer je duh najbolj svoboden.

So pa tudi stanja, ki jih sam ne bi okarakteriziral kot bolezen. Že nekaj časa se miselno in čustveno ubadam z znancem, ki ima shizofrenijo. Moj učenec je izpred dvajsetih let. Zato me še toliko bolj angažira in me resnica o tem preseneča. V šoli je bil zelo priden in učljiv fant. Sam sem mu enemu od prvih zapisal najboljšo oceno in prav tako ostali profesorji. Na šolskih konferencah na njegovo znanje nismo imeli pripomb, morda malo bolj na njegovo obnašanje, ki je čisto po otroško nekoliko odstopalo. Rekli smo, da je »muhast«, morda nezanesljiv. In pri tem je ostalo. Če bi nas takrat vprašali, kaj bo iz fanta, bi vsi pritrdili, da bo najmanj znanstvenik. S svojo drugačnostjo, po naši presoji genialnostjo, je že takrat odstopal od povprečja.

Danes, po dvajsetih letih, je bil ob mojem srečanju z njim vsaj za nekaj časa in v nekaj pomembnih stvareh on moj profesor. Ko sem zrl vanj, v njegove oči, me je spreletelo, da moram biti do njega posebej pozoren in se naučiti nekaj tistega, v kar je on prepričan. Ob pozdravu in mojemu vprašanju, kako mu gre, mi je najprej povedal, da je shizofrenik. Zdrznil sem se. Sam, takšen

Otroštvo na vasi, 1962

Svetloba sence

Srečujemo se v senčnih in na sončnih straneh prostora in v vsak prostor človekove izbe kdaj posije sonce, kdaj se potemni, ob vsem smo pa mi tista shema, ki naj bi določala vrednosti stanja, oziroma počutja. Nenehno se poslavljamo in tudi ob prihodu si sežemo v slovo. Nekajdnevno ali večno. Objeti smo s samoto in obenem čredno prepleteni, tako sami s sabo kakor z množicami. Slovo velikokrat sproži v človeku občutek mračnih žalosti in vsako snidenje človeka potisne v nekakšen nezaveden položaj, ki ne izbira med veseljem in tisko. Je pač tako, da se sprotno oziramo po okolici in ta je v mnogem produkt tako našega stanja, kakor je naše stanje padec v tisto maso, ki velikokrat marsikaj zamegli. Ko je človek sam, je velikokrat v izprašujoči družbi vesti. Mnogokrat je tako in mnogo odgovorov stopi takrat na oder nekakšne čustvene filharmonije. V loži smo in poslušamo. Kdaj nam na uho šepne ta ali oni izvajalec slutenj in resnic. Postopoma lezemo vase in iz nas se plazi tisti resnicoljub, ki se strinja ali pa se ne. Drugačni smo in zunaj zunanosti. Dlje smo od daljav, zato nas bližina lastne potešenosti spravlja v nekakšen red, ki se pojavi res samo takrat, ko smo ali ko ostanemo najbolj sami.

Moj »posebnež« je spokojen in obenem vehementno »nadut« prav v družbi lastnih samot. Zato je drugačen! Boljši? Ne vem. Vem pa, da ga imam neizmerno rad. Je zato dober ali ga imam rad, ker je takšen? Zagotovo je veliko oboje v enem. In kaj imam

»zmaličeni« in v takšnem nam množina izkrvavi. In ker smo vsi v enem, Bog nad nami joče do naslednje odveze. Po odvezi nadaljujemo z grehi, ker smo popolni le po lastnih zmožnostih. Krog tega ustoličenega naprežanja svojo točko na krožnici uveljavi kot neminljivo sopotnico vsega, česar si želimo in po čemer hrepenimo. Smo pogrebci mojega prijatelja, ki je sam pospravil sebe in smo pokojniki slehernega trenutka, tistega, ki je za nami, in žal tudi tistega, katerega načrtujemo. Zato je danes tako, kakor je. Razbesneli smo in hlastajoče posrkani v lastno nemoč. Laži pa prepustimo tisti moči, ki nam jemlje kondicijo. Takšni, upehani zremo dalje upajoči, da nam bo bolje. In ne gre. Končujemo se kakor moj pokojnik, le da ostajamo pri življenju. Živi in mrtvi smo pri iskanju Odrešenika, ki je v nas, obenem pa nas drži v nekakšnem onostranstvu.

Na soncu sveti luč

Boga in hoditi proti njemu in z njim. Do popolne uresničitve namena na tem svetu ne moremo priti. Zato dvomi in nezadovoljstva. Velja si priznati, da je popoln namen dosežen s smrtjo. Kajti po smrti zopet dosežemo vse dimenzije, zaobjete v tiste tri: Pred rojstvo, rojstvo in življenje. Sveta Trojica, en sam Bog. Smrt naj bi bila resnično novo rojstvo, zato se je ne postavlja kot četrto dimenzijo. Da pa utemeljimo proces, moramo pritrrditi, da se rojstva in smrti v vsakem človeku ponavljajo v procesu in potemtakem tudi življenja.

Bog je eden in je neuničljiv proces, zato je možno biti. Tako človeku kakor vsemu, kar je. Ob tem si upam reči, da je tudi Človek neuničljiv proces, ker uničenje ne obstaja. V takšnem človek, če zanika Stvarnika, zanika sebe, rastline, živali, vesolje.

Pri Pečenkovih, 1965

Virus stvarstva

Vsi procesi, ki so od večno in za večno, se odvijajo ta trenutek. Pred tem in po tem je stvar ciklusa, ki s časi, ki si sledijo, potrjuje obsežno stanje človeškega stanja. Obsežnost tega trenutka je nad minljivostjo in je nekakšen poklon temu, kar prihaja. Je tisti namen, ki ga postavljam kot negacijo naključju. Torej, vsaka stvar, ki ji rečemo naključje, je iz namena. Je kakor virusi, ki so odporni na zdravila, izdelana od človeškega razuma. Le te, viruse, je zmožen premagati organizem sam. Če kdo vpraša, kako pa, da je le človek iznašel zdravila, je odgovor, da z namenom in ne zaradi slučaja. In da ne bo ta trditev prepoceni, naj poudarim, da je človeku zaradi namena dana možnost, da si pomaga preživeti. Ker človeško življenje vzdržuje red vsega, kar v galaksijah je. Nič ni naključje in vsaka stvar je potreba namena. Namena, o katerem vemo malo in le v okviru osebnega mišljenja. Niti namena lastne podzavesti ne poznamo ali še najmanj prav slednje. Ker je podzavest stvar ciklusa in se je začela pred rojstvom. Moja ali podzavest kogarkoli je stvar rodbinskih danosti, ki so od večno. Tudi te danosti in značaji imajo svoj namen in mi iščemo njegov smisel.

Človek se na vse možne načine bori, da bi bil všečen. Kajti všečnost nekemu drugemu in njim vsem, je potrjevanje lastnega hrepenenja po ugodju. Želja po neke vrste pomembnosti in prepoznavnosti, je lajšanje lastnega biti. V tem smo si tudi različni, eni ljudje so bolj naravnani v lastno ugodje, drugi bolj

Pračloveške možnosti

Človeška pamet se ni od pračloveka pa do danes nič spremenila. Nič bolj napredni nismo danes in nič bolj pametni. Le postopoma izkoriščamo možnosti, ki so nam bile dane že ob nastanku sveta in človeka. Svet in človek namreč nista od večno, od večno je Stvarstvo.

Človek ima namreč odmerjene danosti in jih postopoma izrablja. Še bomo sledili napredkom do časa, ko bodo možnosti izčrpane. Do takrat bomo s pomočjo danega napredovali, dokler ne bomo porabili sami sebe. Sledil bo konec sveta in človeka. Prešli bomo v maso, ki drži ravnotežje in omogoča razvoj nekih drugih, višjih od naše pameti, snovi. Verjetno bo to novi človek, nove pameti danih možnosti, a naše Duše. V tem smo neumrljivi. V Duhu torej.

Napredki, ki jih človeštvo dosega, niso torej zaradi izboljšane pameti, pač pa so postopno koriščenje danosti, ki jih je človek prejel ob nastanku. Vso določeno količino. S tem se v skladu z obstoječim stanje kopiči in dosega rezultate, ki so v ciklusu od začetka. Od začetka nastanka človeka. Ne pa nastanka človeka-stvarnika, ker je slednje od večno in za večno. Človek je na tem svetu odmerjena količina in treba jo je porabiti oziroma se mora človek sam sebe iztrošiti do nič. Da se presnavlja naprej v nove oblike življenja. Smo kakor hitra hrana, ki jo, ne glede kako vedno bolj hitro jo znamo in zmoremo narediti, pojemo za rast sebe in v presnavljanje. Z uživanjem hitre hrane nismo

nič bolj pametni. Iz stanja v stanje torej in naprej v nove snovi. Duša pa se ne spreminja, ne mineva in se v ohranjanju različnih telesnih oblikah.

V takšnem je tudi pamet danost in nima nekakšnih rezerv za spreminjanje, pač pa je odmerjena količina, ki jo izrabljamo dokler je ne porabimo. Duša pa je stvarstvo, ki nima ne časa ne prostora, ker je nastanek vsega v vsem. Zato je pamet ne dosega in se le stežka spoprijema z nameni Duše. Duša gre skoraj v celem po svoje. Od tod trpljenja, do radosti, kajti pamet nima ne moči, ne obsega, da bi stvari postavljala po naših željah in okusu.

Morda se že pozna, da človeška pamet v celostnem peša in so nam v oporo in napredek dosežki, ki smo jih že dosegli. Na doseženem se držimo in dograjujemo na osnovi spoznanega in dognanega. Črpanje iz obstoječega. Verjetno je človek porabil in potreboval več pameti in inovacij, da je izumil najosnovnejša orodja, pa nato do parnikov in končno satelita. Vsi današnji izumi so torej manjši premiki kakor tisti, ki so izdelali najosnovnejše stvari. Lahko rečemo, da smo danes na visokem nivoju, katerega smo dosegli s časi in najosnovnejšimi izumi, ki so do tukaj pripeljali. Človeški dvig iz vseh štirih na dve nogi je dosežek, ki je potreboval ogromno časa in ogromno znanja. Sledili so napredki na daljša obdobja in ti so in so bili izhodišče za vse kasnejše izume. Slutim, da v današnjem času le še finiširamo oziroma, da smo na koncu steze, v nekakšnem izteku. Vse je postorjeno in rezultati tekme so znani. Le še medalje nam bo Bog obesil in zapela se bo himna. Tista: »Prišli smo k tebi moj Gospod, da poveš nam, kako naprej, čemu in kod«.

A Bog ne bo narekoval in pustil bo še naprej stanje na tekaški stezi izumov prav takšno, kakršno je določeno od tistega nekdaj, ki mu ne vemo ne začetka ne konca. Življenje mora biti tista logika, ki ne prenese ne prisile, ne pohitevanja. V tem, v določenem, smo tista osnova, ki narekuje človeku, da se trudi

Stanje, ki odklanja izhod

Kar nekaj časa sem se iskal, ne da bi Bogu zapisal, kje sem, kako je in kako bi skupaj našla izhod iz preobremenjenosti, obremenjenosti, ki ne prinaša nekih konstruktivnih rezultatov in me peha v krčevit odnos do samega sebe in posledično do še koga. Tudi do Boga. Razdalja med človekom in Bogom je stvar človekovega odnosa. Tudi tu je Bog svoboden in kot takšen nima namena ustvarjati pozicije, kjer bi bil človek bolj Božji, kakor je po svoji volji. Gre za najbolj demokratičen način delovanja, saj je v ospredju samo svoboda ob pripravljenosti Boga, da je prisoten v najboljšem. Človek je prav v tem velikokrat zelo majav. Pot do Boga je daljša in polnejša, zato velikokrat ne najbolj pri roki. Z ne angažiranjem v smeri Boga smo v svojih krčih dovolj sami, da nismo srečni. Tista sprotna, hitra sreča je le improvizacija namena življenja. In kljub pomislekom, ugibanju, je Bog prav povsod. Da smo včasih takšni, pa zopet drugačni ob stalno prisotnem Bogu, velja razmišljati, da je On tisti moder, ki ne zapusti, vendar pusti.

Pusti, da se odločamo. Angeli varuhi so božja roka, ki sega dlje, sega v neskončnost Božjega namena. Zatorej nismo osamljeni, a obenem dovolj sami, da vemo ali bi morali vedeti, kje so tiste množice, ki odrešujejo. In samote. In so množice in samote, ki delajo zlo. Po lastni volji kopicijo slabe stvari in se upirajo Božji, to pomeni lastni volji. Bog je Duša in človek je pamet, ki Dušo dojema v omejenih in dovolj skromnih količinah,

da prihaja do odstopanj. Odstopanj do in od namena Najvišjega. Bog dopušča zlo z namenom, da se dobrota išče ob spoznanju, da smo v dobrem deficitarni. In tu se pojavi dvom v potrebnost skromnejšega. Čemu nas Bog ne dela vedno po svoji podobi? Torej naši ali njegovi? Ali ni to eno in isto? Torej se tudi Bog »vojskuje« npr. skupaj z nami? Ne, Njemu to ni potrebno ob tem, da daje človeku vse možnosti. Je oče, ki je poslal in naredil sina za ta svet. Sin pa mora početi po lastni in po volji vsega, kar je. Torej volji Najvišjega. V njem ni zla, kajti zlo si postavlja človek sproti. V celem je Božanstvo tista oblika, ki se je na da izpodbiti. Zlo je odstopanje in zaradi nerealne sprotosti odmikanje od tistega bistva, ki ima kali res v zemlji. Kali namenjene rasti. Preveč je pesticidov, s katerimi začasno krpamo naša zmedena stanja. Pod težo perverznosti tudi pesticidi popustijo in tako ostanemo mrtvi v nekem srednjem stanju.

Red, po katerem hrepenimo, vzdržuje Bog, na nas pa je, koliko Boga sprejmemo ali koliko ga želimo imeti. Bog ne sili v ospredje, pač pa v ospredje potiska človeka. Z odklanjanjem le tega ostajamo krepko zadaj. Biti zadaj pa je stanje, ki nas ne dela močne, ampak sproža naporen pogled preko vrste v nosilce križa. Ti so prvi v vrsti in pojejo hvalnice. Hvalnice, zakaj in čemu? Hvalnice Bogu, torej življenju. Biti hvaležen pomeni biti zadovoljen s tem in z vsem. Zato sreča, kajti sreča je zadovoljstvo in v njem je vse tisto pozitivno. Tudi zdravje.

Oče in sin iz vrtov otroštva

Na jutranjem sprehodu.
Pot je čvrst prehod v jasen dan.
Na oboku ob nebesnem svodu,
sin je v krčmi ves predan.

Mati ga privekala je oni čas na svet,
v veselje nam, ki hoteli smo bisagni vrt oteti,
skozi biti nas pripenja iz življenja v prelet,
ker želeli bi srce njegovo v dar prejeti.

Sin je on in oče mojega otroštva,
je izvir potoka, ki poji glasove sonca dne,
je ljubezen moja iz vsakega pobočja,
je up na srh, da vsakemu ljubezen izpove.

Ne zmorem te kaliti podoba meni na obraz pripeta,
nadejam si, da bodem čist ob solzni kaplji na očeh lebdjenja,
ob tebi sem in večno bom oseba sveta,
ker srce na dušo tvojo me objem pripenja.

Življenje naše solzno je poletje,
dva smeha za eno žalost sta premalo,
da zmogli bi prelitati se v čaše in poletje,
kjer sonce sveti na obsončevo obalo.

Vse okrog je polno smrti,
a življenja boj se še ne da,
vse okrog so hiše, vrti,
kjer prostora v soncu je vselej za oba.

Vedel bom zate skozi neskončne daljave

Gremo, gremo,
pot je strma,
a dol, ko spuste se naše teme,
skozi steze in mila pobočja,
se sonce zagrne v večerni pozdrav,
mi pa dalje gremo,
mimo zadnjih daljav.

V moji hiši se poslavlja zarodek,
ki me je spremenil vame.

Žalostno bodem nate sklonil glavo,
takrat, ko odšel boš v večno planjavo,
za tabo ostal bo duše pokoj,
a na čelu obraza trpek bo znoj.

Naj ti sonce moč sije,
dokler bodeš bedel
in naj ti beseda vzklije,
tudi takrat, ko bodeš odmev.

A slišal te bom večno,
tako danes, kakor jutri,
saj včeraj me dan je skozi rojstvo predal,
tebi v naročje, oče svetlal.

Zabrisano v odkritju

Večer je zaspal in tiha noč že dremlje svoje sanje,
 ko potihno legam vanje, zrem v temine sna,
 o sinjina, potegni me v zrklo očesa,
 da zaspim v plantažah, ki jim pravim Nebesa.

Dneve sem begal v brlogih svetlobe in sence,
 a trenutek naj mir bo, kakor legel bi v vence,
 njih cvetje je morje, kjer val šepeta,
 ko v srcu se mojem ljubezen igra.

Zapela sva stih, kako lepo je lebdeti,
 nisem te zmožel vase uzeti,
 ker večer te prinesel je v moje naročje,
 zatorej ostani mi dete največje.

Zasipal me zvezdnati orkan je ves dan,
 zato ležem v postelj in v tvojo milino,
 naj bodem še buden, ali zaspan,
 zaljubljen bom vselej v tvojo dolino.

Saj danes dokončen je dneva oddih,
 da zasučem se v plesu in njega resnice,
 naj sebi bom pesem in podobe si stih,
 ko bijem se v kali za človeške pravice.

Lahko noč vsi vi dnevi, ki greste v pozabo,
 pred mano je čas za pesem res pravo.

Šepetanje v slovo

V krošnji macesna sova skovika,
 skovika, ko pravi, da se življenje umika,
 gre v daljave, daljave gozdov,
 pot si utira do gotovih grobov.

Ne kličem te v spomin,
 spomin me kliče do temin,
 me srka v dobrot želja ne malo,
 spomin, ki dušo je predal na tnalo.

Eno je življenje, ki je v soncu s svati,
 do teme, ki dene te v vek s pokojnimi že brati.

Odtенок na slovesu

Tam na gmajni v domu grobov,
roža zala se vrnila je domov,
brez glasu se slišala je pesem,
a odmev nadel me je, da tja jo nesem.

Topotali smo po strunah harfe in nje odeje,
nagovarja me še zmeraj glas iz hiše tvojga doma,
zastrt sem v ognje in življenja preje,
v prapor iz črnine, ko moja last vse bolj si ti
in tvoja tema.

Kaj dni sva skupaj pletla svoje želje,
njih namen se zrušil je v zemlje kal,
a danes le spomin in up srca utripa, ko po meni melje,
da brez podobe tvoje bi pobiral se iz tal.

Naj še vzdihujem in po tebi hrepenim,
nikdar ne ugasnem v svetlobi tvojega obraza,
saj trudno pozabiti si te ne pustim,
ker glasnost je v meni podoba tvojega izraza.

Hvala mi spomin se kuje, ko dviga se oblak,
nad njim je slika tvoja sonca žar in lepo velo hladno,
še vedno spremljaj oče vsaki moj korak,
da zmogel bom ostati mladost do groba mojga
v večno hvalo ti pomladno.

Vsebina

Vrhovi morja v očetovih očeh	5
Otrokovi nauki	6
Enoglasni očetov molk	11
Natančno stanje	23
Svetloba sence	31
Na soncu sveti luč	37
Neuničljiv proces	38
Virus stvarstva	43
Zdravljenje neznanega	48
Pračloveške možnosti	52
Sprehod neznanega	55
Stanje, ki odklanja izhod	60
Oče in sin iz vrtov otroštva	62
Vedel bom zate skozi neskončne daljave	63
Zabrisano v odkritju	64
Šepetanje v slovo	65
Odtенок na slovesu	66